

Pel diàleg, el respecte i la justícia

Carta oberta de preveres i diaques catalans als seus germans en el ministeri i als bisbes d'Espanya

Estimats germans en Crist, us desitgem la Pau i la Gràcia del Senyor.

Un grup nombrós de preveres i diaques catalans ens adrecem a tots vosaltres amb motiu del *procés* que estem vivint a Catalunya. A tots ens fa mal constatar que les relacions mútues que s'estan donant entre cristians i entre comunitats «d'aquí i d'allà», i els sentiments recíprocs que expressem, no són en molts moments el que haurien de ser sentiments propis de germans en la fe.

És una situació que ens fa mal com a ciutadans i encara més com a cristians. Però sobretot ens fa mal com a responsables de comunitats cristianes, perquè tenim molt present que, segons el testimoni de Pau, «Déu (...) ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació» (2Co 5,18-19): ens convida a una reconciliació amb Déu, que no és possible sense haver-nos reconciliat prèviament amb els germans (cf. Mt 6,14-15). La consciència d'aquesta responsabilitat ens empeny a escriure-us, tot intentant deixar-nos guiar per l'Esperit de Jesús.

Les qüestions d'identitat tenen una extraordinària força emotiva. De fet, són a l'arrel de molts conflictes i conteses greus en els darrers segles. Si es va arribar a la guerra vol dir que no es va fer tot el possible per aconseguir la pau. Vol dir que hem d'extremar-nos al màxim en les nostres actuacions, des de totes les parts implicades, per mantenir la serenor i fer viable una solució justa i acceptable per a tots.

Les nostres comunitats cristianes viuen el conflicte com el viu tota la societat espanyola i catalana. Però com a seguidors del Senyor Jesús, les nostres comunitats estan cridades a viure'l segons l'esperit evangèlic. Orientar aquestes actituds és una missió delicada i greu de nosaltres, els pastors. Podem acompanyar les nostres comunitats pel bon camí, però podem fer-ho també per camins equivocats, contribuint fins i tot a actituds no evangèliques. Ho diem amb tota sinceritat. Ens hem qüestionat moltes vegades quina ha de ser la nostra posició. I us demanem a vosaltres, germans preveres, diaques i bisbes, que ens acompanyeu en aquesta recerca.

Pot semblar fora de lloc fer esment a la nostra història en la guerra civil del 1936, però creiem que no. En aquell moment, la major part de l'Església espanyola es va inclinar per una opció determinada. Passada la terrible guerra i els anys de postguerra, l'Església ha hagut de reconèixer que aquella decisió va ser un error històric. Reconèixer això davant els enormes patiments que la guerra va ocasionar no pot quedar en un simple sentiment; exigeix aprendre de la història i mesurar les nostres actuacions en un clima de recerca fidel de l'esperit evangèlic d'amor i de respecte mutu.

Sembla clar que una de les primeres actituds necessàries és la convicció que l'únic camí positiu és el diàleg. Així ho han expressat diverses personalitats tant de l'àmbit civil i polític com de l'eclesiàstic. Recordem la presa de posició de Mons. Ricardo Blázquez, president de la CEE: «En aquests moments greus la veritable solució del conflicte passa pel recurs al diàleg des de la veritat i a la recerca del bé comú de tots, com assenyala la doctrina social de l'Església» (declaracions 23-11-2017). No hi ha reconciliació sense diàleg. No és acceptable pretendre resoldre un problema social tan complex des de la imposició de la força policial o del Dret Penal. I pot ser molt destructiu deixar-se portar per espontaneïtats emotives que poden destruir un esforç social que ha de ser matisat i respectuós.

El diàleg suposa i exigeix actituds serenes, no agressives, disposades a escoltar l'altra part i a valorar les seves posicions. En el cas de les nostres comunitats cristianes, un dels elements primers ha de ser la convicció que les comunitats diferents de les nostres fan també, com nosaltres, un esforç d'objectivitat, fins i tot de simpatia, i estan disposades a escoltar i a valorar la nostra actitud, com nosaltres estem disposats a valorar la seva.

Està a punt d'iniciar-se un judici penal contra molts líders polítics i socials catalans. Aquesta situació té una gravetat especial. Ja no n'hi ha prou amb parlar d'un esforç d'objectivitat i justícia per les dues parts. Hi ha persones empresonades i processades per perseguir el que molts de nosaltres considerem just i d'acord al Dret, i que altres persones judiquen i condemnen. En aquesta situació, és encara més urgent demanar-nos a tots un sobreesforç d'equitat, justícia i humanitat.

Al final, fins i tot després de diàleg i reflexió conjunta fraterna, s'hauran de prendre decisions. Les formes són molt importants per a nodrir la fraternitat i la pau, però en tot cas s'haurà de prendre una decisió sobre el fons del conflicte. El nostre esperit cristià, formulat des dels principis de la doctrina social de l'Església, ens porta a cercar i acceptar les solucions justes, que respectin els drets de Catalunya així com han de ser respectats els de tots els pobles, tal com són descrits, en el seu contingut i els seus límits, per l'esmentada doctrina. És en aquest sentit que nosaltres sentim que hem d'orientar les nostres comunitats cristianes, subratllant sempre l'esperit de diàleg i de col·laboració.

Atenguem, doncs, més al que ens uneix que al que ens separa, i no anteposem mai ideologies ni lleis humanes al respecte recíproc i a la veritable justícia. No fem res per rivalitat ni per arrogància i no mirem cadascú per nosaltres, sinó procurem sobretot pels altres (cf. Fl 2,3-4), tot demanant plegats en la pregària que l'amor de Crist i l'amor recíproc en Crist ens faci a tots promotors i testimonis d'autèntica fraternitat cristiana entre tots.

Barcelona, 15 de novembre 2018

Segueixen els noms i la incardinació dels ...signants